

Corina Ozon

Până când mă voi vindeca de tine

BLOG 'N' ROLL

HERG BENET
PUBLISHERS

2016

CUPRINS

Renunțarea.....	5
Lecția de tango.....	17
Soțul Verei.....	33
După ploi.....	54
Floare cu rouă	89
Capcana penru vrăbii	118
Trei.....	140
Fotografia.....	145
Până când mă voi vindeca de tine	173
Dresaj de fluturi	183

RENUNȚAREA

Soarele era în asfințit, împrăstia culori irizante peste oamenii veniți la terasă pentru a se bucura de ultimele zile ale verii. Mihai stătea cu o bere în față și, din când în când, schița pe o foaie de hârtie chipuri sau scene pe care le vedea ca pe niște instantanee de film. Vedea viața ca pe o peliculă de cinema, în care contau doar anumite fotograme. Avea întâlnire cu cineva care dorea o grafică pentru coperta unui album, dar el venise mai devreme, ca să savureze băutura liniștit. Când a ridicat privirea de pe coala de hârtie pe care desenase profilul a două femei din fața lui, a văzut-o cum vine și se așază zâmbind alături de ele. Asta chiar era o ironie! Dintre atâtea terase și atâtea mese, exact acolo s-a găsit să ajungă! Tot pe o terasă s-au cunoscut, anul trecut, la începutul verii.

El era atunci cu un grup de prieteni la o aniversare, scenografi, regizori, actori, a venit și ea, studentă la Actorie. A făcut cunoștință cu toată lumea de la masă și, când a ajuns în dreptul lui, i-a întins mâna caldă și catifelată. „Adina“, i-a spus ea. Dar el deja știa cum o cheamă. Era impresionat de frumusețea ei naturală și proaspătă, de silueta de balerină, de părul lung și negru și de sânii care tresăteau sub tricou. Avea un aer de adolescentă și râdea des. Cât a stat acolo, ea nu i-a acordat o atenție specială, părea nici să nu-l vadă, însă el o privea fără jenă. După un timp, când soția lui i-a dat un sms pe telefon, a spus că se retrage. Abia atunci ea s-a uitat la el cu atenție, iar Mihai i-a remarcat gura cu buze cărnoase și ochii mari, albaștri. Toată ființa ei se cerea luată în brațe și frământată. Mihai aproape că a avut o erecție când a plecat de acolo.

Căsnicia îi era de câțiva ani un simplu parteneriat. Nu mai avea relații intime cu soția lui de ani buni, dar au rămas împreună, ca doi camarazi. El a avut mai multe legături de-a lungul timpului, iar ea nu a dat niciodată de înțeles că ar ști ceva sau că ar fi deranjată. Îi controla cumva viața, într-un mod tăcut și sigur, iar el nu se împotriva. De pildă, el pleca des

în delegații, la diverse întâlniri pe teme digitale. Ea îi făcea bagajul ca unui puști care se ducea în excursie, el o suna când ajungea la destinație sau când îl dureau ceva. Avea femei cam peste tot unde se ducea. Era un bărbat frumos și afișa un aer misterios și trist, lucru care le atrăgea pe femei ca „*musca de banda cu clei*”, cum spunea un amic de-al lui, cumva mirat și amuzat de succesul pe care Mihai îl avea în rândul sexului frumos, iar asta fără să facă mari eforturi. Cândva, și-a iubit soția, și ea pe el, cel puțin asta știa, dar ceva s-a rupt între ei când Mihai a avut un accident, iar ea a trebuit să aibă grijă singură de casă și de el. După însănătoșirea lui, vorbeau tot mai rar și strictul necesar. Ca și cum ea și-a consumat întreaga energie pe perioada bolii lui, iar acum nu mai avea ce să ofere. Niciunul nu a pronunțat cuvântul „despărțire”, își vedeau în continuare de viețile lor, separat. El nu-și putea da seama dacă ea avea pe cineva și nici nu-l frământa gândul acesta. Cumva ar fi vrut să fie așa, ca să aibă motiv să plece. Dar ceva încă îl ținea legat de casa pe care au ridicat-o împreună, era acolo o căldură la care el revenea după fiecare călătorie presărată cu aventură. Și de unde nu avea de gând să plece curând.

Îi rămăsese în minte studenta de la Actorie, mlădioasă ca o trestie, și s-a interesat la un amic scenograf despre ea.

— E o fată deșteaptă, cam pipiță, așa, dar e bunăciune, i-a făcut acesta un rezumat scurt.

I-a dat și numărul ei de telefon, fără să-l întrebe la ce îi trebuie. Bărbații nu-și pun multe întrebări în astfel de cazuri.

— Am un proiect de nuduri și vreau să o cooperez, i-a spus Mihai neîntrebat.

Amicul a ridicat din umeri nepăsător.

Mihai a început să meargă la terasa la care a cunoscut-o pe Adina; acolo veneau studenții în pauza de masă sau seara, după spectacole. A treia oară, când el stătea așezat cu berea în față, a venit și ea cu un grup gălăgios, sigur colegi. El a stat și a privit-o cum vorbește și gesticulează și cum, din când în când, butona cu nasul în telefon, probabil pe internet. I-a dat un sms: „*Privește cerul, apoi privește în față!*“. Un clișeu care se putea întâlni atunci scris pe toate zidurile. A văzut-o cum și-a ridicat ochii și s-a uitat la el mirată. Mihai i-a zâmbit, iar Adina a zâmbit și ea și a venit la masa lui. El s-a ridicat în picioare, iar ea l-a salutat veselă.

— Nu voiam să te deranjez, ci doar să te salut, i-a spus el.

— Ah, nu e deranj, cu ei mă văd zilnic. Ești singur? a întrebat ea.

— Da.

Adina s-a dus la grupul de colegi, le-a spus ceva, și-a luat haina și poșeta și s-a așezat în fața lui Mihai. A comandat un capuccino, iar ea i-a povestit despre cât de mult îi place la facultate și că visează să joace în sitcomuri. Mihai vorbea puțin, se mira cât de vie e și cât de frumoasă, și în el s-a aprins iar dorința de a o lua în brațe. Afară s-a întunecat, dar ei nu se mai dădeau duși. Adina i s-a așezat în poală, iar el era deja super excitat de corpul și de mirosul ei. Părul ei îi acoperea ochii, iar el și-a lăsat capul pe spatele ei, ca într-o visare. Ea se lăsa cu toată greutatea pe el și se întindea ca o pisică. Îi simțise încordarea și se juca. Voia să-l facă să o dorească, deși nu mai era nevoie.

— Adina, sunt topit tot, i-a spus el la ureche.

Ea a râs, s-a ridicat în picioare și l-a luat de mână. Mihai s-a ridicat amețit, au oprit un taxi și au ajuns în fața unei clădiri, în care funcționa un cămin studențesc. Au intrat într-o scară, unde plutea un amestec de mirosuri de mâncare în lumina unui bec

DUPĂ PLOI

1.

„La mulți ani, iubirea mea! Știi, nu ți-am mai spus, dar în fiecare zi mi-e dor de tine. Nu trece ziună să nu mă gândesc la tine“. Plângea în timp ce îi scria mesajul. Știa că nu îi va răspunde, și cu atât mai mult suferea. Pentru că avea de dăruit o iubire inutilă. Doar a zis că nu o mai iubește și așa se și comporta. O ignora, la toate mesajele ei de dragoste îi răspundea sec sau o repezea. I-a interzis să mai vorbească despre sentimente și asta îi făcuse o gaură în suflet. Oricât încercase, nu reușea să o umple cu nimic. Adesea se întreba de unde mai avea atâtea lacrimi și cât mai putea să ducă pe picioare rana asta deschisă. Într-un timp, i se părea că merge pe stradă, iar lumea vedea

cum sângera. I se întâmpla să plângă din senin în timp ce se afla la cumpărături sau în mașină. Se întreba dacă era undeva un secret sau cineva știa cum poți să uiți cât mai repede ceea ce îți provoacă durere. Dacă ar fi aflat că există o rețetă de vindecare rapidă și scumpă, pe care poți să o cumperi, ar fi fost gata să facă un credit la bancă și să gireze și cu casa. Nu mai avea importanță dacă rămânea fără acoperiș, cât timp ar fi fost sigură că putea fi alta, poate cea de dinainte, și să o ia pe alt drum. Știa că e o chestiune de timp, dar o îngrozea acea agonie și perioada de convalescență. Doar sufletul are resurse nebănuite să se regenereze. Însă nu când vrem noi.

Se întreba *De ce?* De ce o iubise și apoi îi trecuse? Pentru că iubirea lui părea atât de reală și de vie! Nimic n-ar fi putut să o clatine, darămite să se piardă. Cum a fost posibil ca, fără să greșească cu ceva, fără să-l supere sau deranjeze, să-i spună într-o zi că nu o mai iubește? Cum? Nu putea avea liniște până nu va înțelege. Se agăța de orice fir care îi putea arăta un licăr de speranță, cum că iubirea nu s-ar fi stins de tot. Recitea mesajele, toată corespondența lor, de când niciunul dintre ei nu bănuia unde se va ajunge. Vedea acolo o întreagă poveste și, uneori, i se părea

că nu fusese în ea. Cum a fost posibil să se ajungă aici? Să o urască, deși ea îi oferea numai iubire? Ce se întâmpla la granița dintre iubire și ură, ce se petrecea acolo? Știa că nu era în regulă și că nu îi făcea bine să citească iar și iar mesajele lui, ca pe un canon. Nu înțelegea de ce n-ar fi șters totul, în loc să redeschidă rana. Ar fi fost mai simplu să închidă tot. Dar gândul, ce facem cu gândul? Mai ales seara, când pui capul pe pernă. Nu ai cum să controlezi gândurile, ori câte rugăciuni ți-ai spune. Suferea atât de mult, încât își simțea inima că abia se ține atârnată de câteva fire subțiate. Își cerea iertare față de inimă, pentru că nu o iubea atât cât merita. Pentru că ea își făcea datoria mai departe, așa franjurită și rănită, o ținea în viață.

I se întâmpla să plângă și când mânca. Citise pe undeva că într-un fel otrăvește mâncarea așa. Dar ce mai conta? Avea multe dorințe în cap, să călătorească, să își schimbe jobul, chiar să aibă o altă meserie. Dar nu putea să înceapă nimic. El îi spunea că e orgoli-oasă, dar ceea ce el considera a fi orgoliu pentru ea era demnitate și mândrie. Simțise că fusese folosită și asta o măcina cel mai tare. Nu-i părea rău că iubise, ci că a fost atât de naivă încât să se lase păcălită. Cum e să vină cineva în casa ta, să arunce cu confetti și să

iasă pe ușă brusc? Nimic nu mai are aerul de sărbătoare. Vezi doar că pe jos e mizerie, iar tu trebuie să te apleci și să faci curat. Și sentimentul cu care arunci la gunoi confetti ai vrea să-l nu mai trăiești foarte curând. Că una e să le arunci după o petrecere reușită, cu foc de artificii și șampanie, și alta să le măтури în singurătate. Au și confetti singurătatea lor.

Nu își dorea decât să dea timpul înapoi și să scoată din calendar toată perioada în care a fost cu el. Să dea *delete*, *reset*, orice funcție tehnică ar fi existat, cât mai modernă și mai rapidă. Doar să uite complet de el. A crezut chiar că are o obsesie, verificase și asta. Nu, nu era obsesie, ci doar o iubire căreia i se tăiasă un braț. Cercul nu se închisese și nu știa când începuse și când se va termina. Cât poți să mimezi viața normală trăind în agonie? Chiar nimeni din jur nu-și dădea seama? O îngrozea gândul că ar fi posibil să se obișnuiască să trăiască în suferință.

2.

A venit obosită de la serviciu. Abia aștepta să ajungă acasă. Să stea la căldură și să se uite la filme.